

Список використаних джерел:

1. Prunier-Poulmaire, S. & Gadbois, C. (2001), The French 35-Hour Workweek: A Wide-ranging SocialChange , Journal of Human Ergology, vol. 30, no. 1/2, pp. 41-46.
2. Plantenga, J. etal. (2010) Flexible Working Time Arrangements and Gender Equality. A Comparative Review of Thirty European Countries. Official Publications of the European Communities, Luxembourg.
3. Oltermann, P. (2018, January 8). German workers strike for right to two-year, 28-hour working week. The Guardian. Retrieved from <https://www.theguardian.com/world/2018/jan/08/german-metal-workers-strike-in-bid-to-gain-28-hour-working-weeks>
4. Perpetual Guardian, 2019. White Paper – The Four Day Week: Guidelines for an Outcomes-Based Trial – Raising Productivity and Engagement. New Zealand: Coulthard Barnesand Perpetual Guardian
5. RicohEurope (2019). Work force United. Availableat: <http://thoughtleadership.ricoh-europe.com/eu/workforce-united/>

ПАЛЧИНСЬКА Ліля,

здобувач вищої освіти третього курсу факультету підготовки фахівців для підрозділів стратегічних розслідувань Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

КРУГЛОВА Ольга,

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права та процесу Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ДОКАЗИ І ДОКАЗУВАННЯ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Доказовий процес у цивільному процесі має велике значення через його важливість для вирішення кожної справи та загального обов'язку, оскільки без належного підтвердження необхідних обставин особа не отримає бажаного результату і не зможе повною мірою використати юрисдикційні гарантії, що надаються державою для захисту прав, свобод та інтересів осіб у разі їх порушення, невизнання чи оскарження [1, с. 17].

Докази будь-яких даних, на підставі яких суд встановлює наявність чи відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги та заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для вирішення

справи.

Розмежовуючи належність, достатність та достовірність доказів, передбачено, що коли у справі наявні докази, які містять інформації щодо предмета доказування, але є недостатніми для остаточного висновку про наявність або відсутність певних обставин справи. Так, достовірними є докази, на підставі яких можна встановити дійсні обставини справи (ч. 1 ст. 79 ЦПК України). Достатніми є докази, які у своїй сукупності дають змогу дійти до висновку про наявність або відсутність обставин справи, які входять до предмета доказування (ч. 1 ст. 80 ЦПК України).

Цивільне процесуальне доказування - це розумова та процесуальна діяльність суду та інших учасників цивільного процесу, яка спрямована на встановлення істини у конкретній справі та вирішення спору між сторонами. Доказова діяльність кожного із суб'єктів має свою специфіку, залежить від характеру їх зацікавленості у результатах справи, мети участі у процесі та виконуваних процесуальних функцій, процесуального стану [2, с. 14].

Незважаючи на великий обсяг наукових досліджень у галузі цього інституту, вчені, аналізуючи його зміст, структуру, форму, все більше розуміють глибину та недоступність його справжньої суті. Особливу увагу привертає розкриття її правової природи та відмежування від суміжних явищ та понять.

Деякі вчені розкривають поняття доказів за допомогою засобів доказування, тим самим ідентифікуючи їх [2, с. 19-20]. Інші розмежовують, зазначаючи, що ці поняття взаємозалежні і нерозривно пов'язані між собою [3, с. 8-9].

Доказом є фактичні дані, а не форми їх закріплення або прямі джерела. Іншими словами, ми отримуємо інформацію через їх перевізника, наприклад, сторону, представника третьої особи тощо або безпосередній об'єкт - річ, майно, документ тощо. Для того, щоб зрозуміти суть будь-якого явища, необхідно всюди вважати це штучно створеними умовами.

Реалізація завдань та досягнення цілей правосуддя у цивільних справах передбачають застосування судом норм матеріального права для встановлення фактичних обставин справи під час судового розгляду. Фактичні обставини конкретної справи суд не може встановити безпосередньо, оскільки вони, як правило, мали місце в минулому. Тому постає питання про вивчення джерел, що містять інформацію про фактичні обставини справи.

Таке дослідження спрямоване на з'ясування наявності чи відсутності певних юридичних фактів (дій чи подій з юридичними наслідками), з якими закон пов'язує виникнення, зміну та припинення прав та обов'язків суб'єктів правовідносин. Таке вивчення джерел, що містять інформацію про розшукувані юридичні факти, називається судовим доказуванням, а інформація про самі факти, будь-які фактичні дані - доказами [4, с. 47-48].

Судове доказування - це діяльність учасників процесу з визначальною

роллю суду у наданні, зборі, дослідженні та оцінці доказів з метою встановлення з їх допомогою обставин цивільної справи. Доказування є єдиним способом судового встановлення фактичних обставин справи та передуює акту застосування норм матеріального права у судовому рішенні, висновку суду про наявність прав та обов'язків сторін [4, с. 28].

Доказом є такі фактичні дані, отримані у процесуальній формі, встановленій законом. Суд отримує фактичні дані (докази) з певних джерел, названих у законі засобами доказування. Цивільний процесуальний закон містить вичерпний перелік засобів доказування: пояснення сторін, третіх осіб та їх представників, допитаних як свідків; показання свідків; письмові докази; докази; висновки експертів.

Пояснення сторін, третіх осіб та їх представників - це інформація, отримана за їх згодою під час допиту в суді про відомі їм обставини, які мають значення для справи.

Показання свідка - це повідомлення про відомі йому обставини, важливі для справи. Це не свідчення показань свідка, який не може назвати джерело свого знання про певну обставину [5, с. 38-39].

Письмові докази - це будь-які документи, акти, довідки, листування службового чи особистого характеру або витяги з них, що містять інформацію про обставини, що мають значення для справи.

Письмові докази здебільшого подають в оригіналі. У разі надання копії письмового доказу суд за клопотанням осіб, які беруть участь у справі, має право вимагати пред'явлення оригіналу.

Речові докази є об'єктами матеріального світу, що містять відомості про обставини, які мають значення для справи.

Речовими доказами теж є магнітні, електронні та інші носії інформації, що містять аудіовізуальну інформацію про обставини, які мають значення для справи.

Висновок експерта - це докладний опис дослідження, проведеного експертом, висновки, зроблені в результаті їх висновків, та обґрунтовані відповіді на поставлені судом питання.

Предмет доказування визначається судом, а особи, які беруть участь у справі, на підставі норм матеріального права підлягають застосуванню, і під час процесу можуть з тих чи інших причин зазнати змін, наприклад, якщо позивач відмовляє у частині позову.

Як зазначалося вище, обставини, які необхідно довести, впливають з диспозиції матеріального права. Таке правило вказує на обставини, які слід довести у будь-якому випадку цієї категорії.

Інші факти включаються до предмета доказування залежно від конкретних обставин справи.

Юридичні факти матеріального порядку, є основними фактами предмета доказування, служать орієнтиром для сторін. Спираючись на них, позивач обґрунтовує підставу позову, а відповідач - заперечення проти

позову. Специфіка справи впливає з позову та заперечень проти нього. З цієї причини конкретні обставини, які необхідно довести у цій справі, що впливають з підстав позову та заперечень проти нього [6, с. 68-69].

Посилаючись на все вищесказане, можна зробити висновок, що інститут доказування у цивільному процесі є складним і суперечливим для української юридичної науки. Докази та доказування є одним із центральних положень цивільного процесу, на якому ґрунтується законне та обґрунтоване рішення суду.

Список використаних джерел:

1. Гражданский процесс / Под ред. М.С. Шакарян. М.: Юридическая литература, 1993. 559 с.
2. Гетманцев М. Електронні докази в цивільному процесі: практика застосування новел законодавства. Підприємництво, господарство і право. Цивільне право і процес. 2019. Випуск 2. С. 111–114.
3. Симбірська Є. В. Поняття належності доказів у цивільному процесі України. Актуальні проблеми сучасного розвитку цивільного, міжнародного морського, господарського та транспортного права: матеріали VIII Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 11–12 квіт. 2018 р.). Київ, 2018. С. 246–249.
4. Штефан М.Й. Цивільний процес. К.: Ін Юре, 1997. 696 с
5. Дяченко С. В. Цивільний процес України: практикум. Ірпінь: УДФСУ. 2016. С. 129.
6. Фурса С.Я. / Цивільний процесуальний кодекс України: Науковопрактичний коментар: у 2 т. / За заг. ред. С.Я. Фурси. К.: Видавець Фурса С.Я.: КНТ, 2010. Т. 1. 1044 с.

ПАЛЧИНСЬКА Лілія,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для підрозділів стратегічних
розслідувань Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

Науковий керівник:

ЯРОШЕНКО Артем,

кандидат юридичних наук, доцент
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**МІСЦЕ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ
ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА**

Забезпечивши право громадян на безпечне середовище для життя та здоров'я на рівні Конституції, Україна визначила реалізацію цього права своїм обов'язком, до виконання якого залучена законодавча, виконавча та